

Проблеми насильства в сім'ї

Проблема насильства над дітьми є дуже актуальною в усьому світі. Збільшення насильства над дітьми прямо пропорційно зростанню насильства в суспільстві. І якщо поглянути на ситуацію в нашій країні, неважко уявити яке місце дана проблема займає в соціумі. Випадки насильства, що дійшли до соціальних служб, служб у справах дітей – це лише вершина айсберга, а те, що під водою – залишається приховано, непомітно і це близько 90% випадків.

Простими словами, насильство – це дія, спрямована проти волі людини із застосуванням фізичної сили, влади, погроз. Кожен з нас у своєму житті стикався з проявом насильства. Але не варто забувати, що насильство від насильства дуже відрізняється, відрізняється формою, ступенем травмування, віком дитини і частотою повторення (чи був це одиничний випадок, чи систематично повторювався). За родом своєї діяльності доводиться мати справу з ситуацією, коли насильство над дитиною залишає не виправний слід в її особистості та руйнує психіку. Така дитина не в змозі стати зрілою людиною, а це значить, не може взяти відповідальність за себе, створити сім'ю, знайти себе.

Виділяють три основні форми насильства:

1. Фізичне.
2. Психологічне.
3. Сексуальне.

Психолог ліцею Ярема Наталія Володимирівна та соціальний педагог Корякова Наталія Юріївна провели анонімне анкетування «Насильство в моєму житті». В опитуванні взяли участь 102 учня.

На питання: «Чи знаєш ти, що таке насильство?» – 80% учнів відповіли «так». Дітям важко було розмовляти на дану тему, тому що багато хто з них, в тій чи іншій мірі, зазнавали та зазнають насилля постійно, хоча навіть і анонімно бояться у цьому зізнатися. Результати анкетування показали, що найчастіше учні страждають від фізичного та психологічного насильства у ліцеї, яке над ними вчиняють у більшості випадків старші учні. На питання анкети «До кого ти можеш звернутися по допомогу, щоб захиститися від насильства?» – 51% дітей відповіли – до батьків, 40% – до друзів, трохи менше – до працівників ліцею (до директора, вчителів, психолога, соціального педагога). Фахівці також проінформували дітей про заклади та установи, які завжди нададуть підтримку та допомогу тим, хто постраждав від насильства.

Що ж робити? Як допомогти дитині, яка постраждала від насильства?

Перш за все, самому дорослому, не варто панікувати, і не транслювати дитині: «Те, що з тобою сталося мене «розвалює», я з цим не справляюся», дорослим необхідно сформулювати зріле ставлення. (Наприклад, з випадку з Сашком, нове послання прийомних батьків: «Те, що з тобою було – це погано, дорослі не повинні бити дітей, це неправильно. У батьків і дітей повинні бути теплі і довірчі відносини». І підкріпили це послання дією – не били його як він просив, під час його істерик не кричали, а спокійно, словами його заспокоювали, давали тепло і турботу.

Прийняти дитину з усіма її «страшними» історіями життя. Вислуховувати її і не втрачати свідомість від почутого тому, що під час розповіді дитина буде за вами спостерігати, зчитуючи інформацію не вербально, щоб вгадати ваше ставлення до цього.

Самостійно, або за допомогою фахівців-психологів озброїтися арсеналом методик казкотерапії, арттерапії, пісочної терапії в роботі з дитиною.

Допомогти дитині сформуванню нове ставлення до травмуючих подій. («Мене били не тому, що я поганий, а тому, що батьки були не в змозі бути ними. Адже не всі ж можуть бути батьками!»)

Дати дитині новий спосіб взаємодії зі світом – без насильства, за допомогою слів, тілесних обіймів, душевного тепла.